

Els millors discos de 2019 segons la crítica (del 10 a l'1)

Els 75 millors discos catalans de 2019 segons la crítica

10.

LILDAMI
Flors mentre visqui

(Halley Records)

El vam conèixer amb *10 vos guard* (autoeditat, 2018), per gaudir-ne en tota la plenitud a *Flors mentre visqui*. Treball perpetrat amb la complicitat del productor **Sr. Chen**, el segon llarga durada del (t)rapper terrassenc **Lildami** s'ha eirigit en alguna cosa semblant a la pedra angular de les músiques urbanes en català.

9.

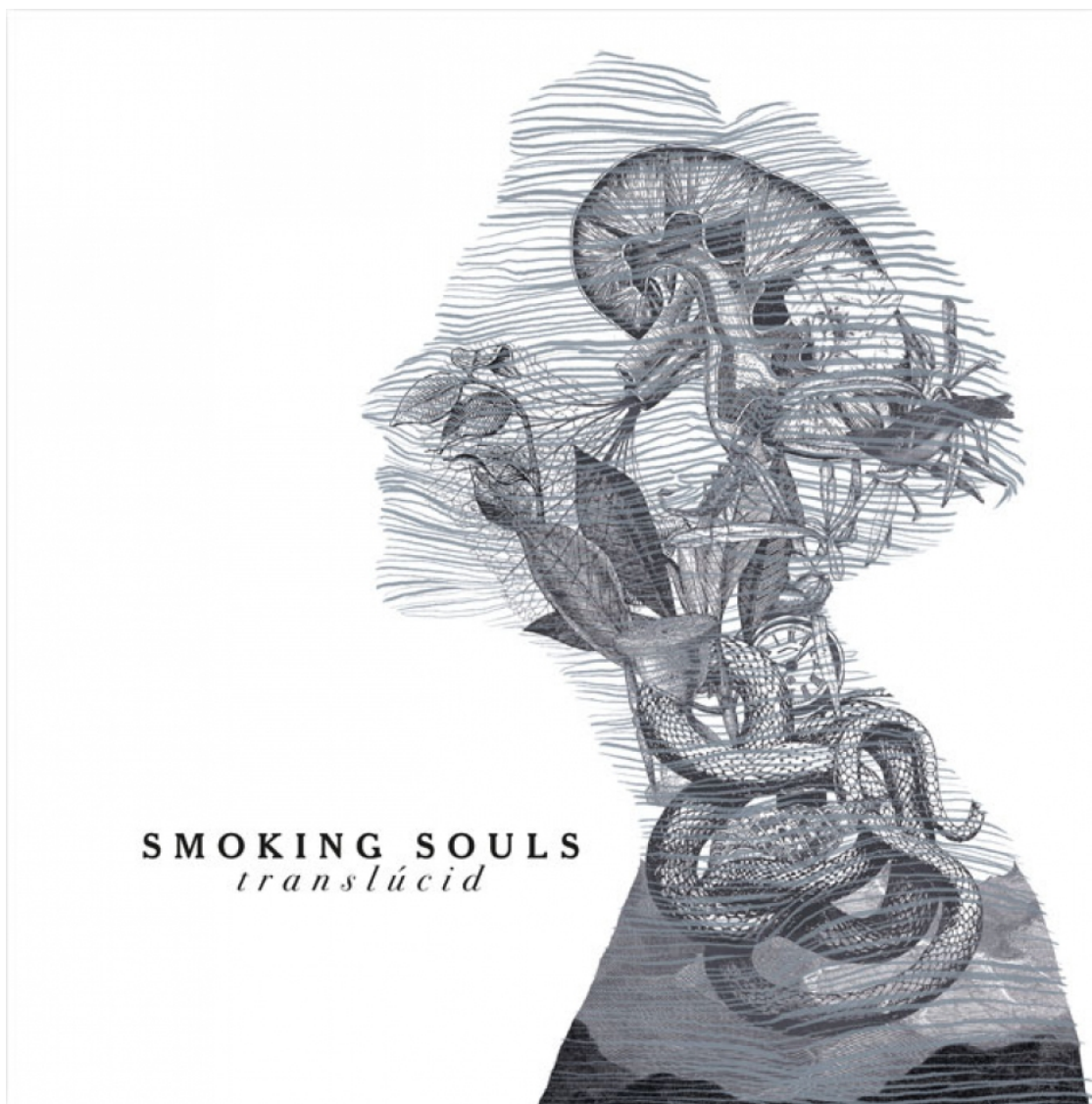

CARLA
Kill a Feeling

(Great Canyon Records)

És una de les artistes més personals i intransferibles de la nostra escena musical actualment. Tres anys després d'haver debutat amb *Night Thoughts* (Sones, 2016), **Carla** ha reparegut amb *Kill a Feeling*, disc lluminós amb aparença d'electrònica sedosa i ànima de pop eteri pròxim a **Chromatics**, **Portishead** o **Everything But The Girl**.

8.

SMOKING SOULS
Translúcid
(Propaganda pel Fet!)

Smoking Souls està destinat a ser un dels grups més rellevants de l'escena musical dels Països Catalans; un pla per conquerir el món que té com a principal arma de seducció massiva el cinquè disc, onze talls que prenen forma a partir de la confluència del rock alternatiu, el hardcore punk i el mètal, situats en unes latituds sòniques no gaire allunyades de les de referents com **Biffy Clyro**, **Muse** o **Berri Txarrak**. Colpidor teló sonor per a uns versos que facturen increïbles exercicis de funambulisme entre l'emoció i el compromís. Equació compositiva de la qual han brotat uns títols tan memorables com són "Adeu", "Metralleta i cafè" o "Volves de neu", molt probablement una de les millors cançons publicades el 2019.

7.

SALVATGE COR
Bruixes

(DiscMedi)

Només un any després d'haver publicat *Hi ha gent que entra dins la teva ànima i ja no en sortirà mai més* (DiscMedi, 2018), **Salvatge Cor** ampliaven el catàleg fonogràfic amb *Bruixes*. La banda mallorquina descriu la seva música com a 'pop de dormitori i paraula viva', etiqueta que es podria traduir com un *collage* d'influències que van de l'indie-rock èpic d'**Arcade Fire** del senzill total "Bruixes" al post-punk mil·lennista de **Bloc Party** de "Conferència d'Histèria Contemporània", l'accent de **Los Planetas** a "El tro" o l'indie-folk de **Mumford & Sons** a "Riba". Una suma de referents que no n'eclipsa la personalitat sinó que els enlaira i els fa brillar. **Salvatge Cor** ha facturat, i això és informació i no opinió, un gran disc.

6.

TARTA RELENA

Ora Pro Nobis

(Indian Runners)

Marta Torrella és la Tarta i Helena Ros és la Relena, dues amigues que han cantat mitja vida juntes i que des de fa un temps han muntat un projecte *a cappella*, sí, **Tarta Relena**, duet que discogràficament va debutar amb *Ora Pro Nobis*. El primer disc de les barcelonines és un fascinant calaix de sastre dels cants mediterranis, manipulats i reinventats amb la seva gràcia i frescor. Des de melodies gregues de l'illa de Creta fins a cants cristians en llatí, passant per reconvertides cançons de **Maria del Mar Bonet** o **Björk**. Va ser un dels àlbums més matiners de 2019 i, indubtablement, una de les sorpreses més grates de la temporada.

5.

MIREIA VIVES & BORJA PENALBA

Cançons de fer camí
(autoeditat)

L'aliança entre l'etern guitarrista **Borja Penalba** i la veu deliciosa de **Mireia Vives** els fa capaços com ningú d'anar des de la cançó d'autor minimal a *cappella* fins a la rumba, el pop-rock, el folk nostre de cada dia, el cabaret gamberro... Un mescla aparentment impossible però en què no perden mai la coherència. Fet en ruta i com a teràpia, gestat sense parar de rodar per tota la geografia del país, afirmaven que volien fer un disc de cançons que els colpegessin i els fessin entendre millor el món. I sí, el món continua sent un enigma però *Cançons de fer camí* a nosaltres ens ha colpit com pocs discos aquest 2019.

3.

FERRAN PALAU

Kevin

(Sony Music)

Del camí il·luminat per *Blanc* (Halley Records, 2018) i de la profitosa gira posterior sembla sortir l'embranchida que dona cos a *Kevin*, un àlbum, com aquell, envoltat d'una aura magnètica i cuinat amb músics rodats i de confiança: Jordi Matas (**Seward**) hi comparteix de nou la producció i hi toca guitarres, baix i teclats, mentre que **Joan Pons** s'ocupa de la bateria i hi fa cors. Un equip senzill i de complicitats instantànies amb el qual Palau ha construït una sonoritat a la qual podem aplicar els adjectius habituals: esponjosa, ingràvida i críptica. Alhora, però, les noves cançons desprenen espurnes de compromís emocional des que, tot just encetat el disc. Sí, aquest *Kevin* és un xic més càlid i expressiu que el predecessor.

3.

EL PETIT DE CAL ERIL

ENERGIA FOSCA

EL PETIT DE CAL ERIL

Energia fosca
(Bankrobber)

Publicat només quinze mesos després de *Triangular* (Bankrobber, 2018), *Energia fosca* actualitza la foto d'**El Petit de Cal Eril** en un moment de plenitud creativa, modificant-ne alguns ingredients. D'una banda, fa la sensació que sota la marca hi ha actualment, més que en altres temps, un grup i no només un creador de cançons, perquè les dinàmiques instrumentals, els timbres i les textures fan un paper proper a la mateixa composició. I d'altra banda, *Energia fosca* sembla allunyar-se una mica més del nivell terrestre, fascinat pel poder d'atracció de l'equació que lliga l'espai i el temps. El bandautor de Guissona ha creat no només un estil únic sinó un món en si mateix, un espai mental on tot és llum i acolliment.

2.

OQUES GRASSES

Fans del sol

(Halley Records)

Ja avisàvem en la crítica signada per Sandra Tello, que el quart treball d'**Oques Grasses** era un dels discos més sorprenents de l'any (i això que encara quedava més de mitja temporada al davant). El secret dels osonencs ha estat saber facturar un treball en què no han perdut cap dels elements que els fan ser qui són i que els han permès guanyar-se un públic fidel des de l'iniciàtic *Un dia no sé com* (autoeditat, 2013), però alhora seguir una evolució que ha acabat marcant tendència en l'escena del mestissatge a casa nostra. **Oques Grasses** sonen a **Oques Grasses** de la mateixa manera que ja hi ha moltes bandes que volen sonar com ells. Per això aquest premi al millor artista de 2019. Sí, *Fans del sol* és, a través d'una subtil aproximació a la música

electrònica, un àlbum que sona a mestissatge actual, amb personalitat pròpia gràcies a potents arranjaments de vent i a lletres surrealistes plenes de sinceritat i originalitat, que a més dona peu a una posada en escena ben divertida i vibrant. **Oques Grasses** van estar un any treballant amb tota calma en les noves dotze cançons, i es nota. El grup s'hi va abocar sense gires pel mig i això va donar com a resultat el seu millor disc publicat fins ara. La banda liderada per Josep Montero va ser ambiciosa i, apostant per una producció moderna, va aconseguir modular senzills de seducció massiva com aquest "Més likes" de ritmes llatins, el reggae "John Brown", l'encomanadissa "In the Night" o l'*in crescendo* lluminós "Torno a ser jo".

1.

MANEL

Per la bona gent
(Ceràmiques Guzmán)

Païda la sacsejada inicial ("Per la bona gent", la cançó: el senzill d'avançament més agosarat de la història del pop-rock català?) vam descobrir que **Manel** havia publicat un àlbum que confirmava la vocació de continuar avançant per conservar l'ànima. Hi ha altres camins possibles, però els barcelonins han triat el de la descoberta i la receptivitat als colors més moderns i canviants d'allò que podem anomenar pop. Potser cap artista de l'escena catalana no ha fet una evolució tan vertiginosa: del filo-folk baptismal a la narrativa frondosa, tot apujant després el volum de les guitarres i connectant amb les bases electròniques i les trames afrollatines. L'ultimíssim tomb, airejat en aquest darrer disc, *Jo competeixo* (DiscMedi-Warner, 2016), va senyalitzar el camí de *Per la bona gent*, un treball que afegeix noves troballes: l'ús del sàmler com a ingredient estructural i les traces de temàtica conceptual al voltant de l'ofici de fer cançons i defensar-les dalt d'un escenari. La cançó "Per la bona gent" apunta cap aquí: la veu samplejada de **Maria del Mar Bonet** en el seu clàssic *Alenar* (Ariola, 1977) irromp com un llamp rebotat del passat i estableix un lligam emotiu per damunt del trànsit temporal i de les diferències estètiques. Sí, moltes capes, moltes dobles lectures i tot un món d'insinuacions en aquesta nova versió de **Manel**, un grup que es rearma per continuar marcant la pauta en el pop català (i més enllà).

inici 51-75 41-50

31-40 21-30 11-20